

Kærlighed og amourøse forhold til både mænd og kvinder er det gennemgående tema hos den danske multikunstner og fotomodel, Rie Rasmussen. Hun har arbejdet sammen med både Luc Besson og Brian de Palma og har selv høstet store triumfer som instruktør. I dag på Valentine's Day fejrer hun sin 32-års fødselsdag.

My Funny Valentine

AF CAMILLA ALFTHAN FOTO OG ILLUSTRATIONER: RIE RASMUSSEN

INTERVIEW

Hun spiller en gådefuld og kæderygende engel i den berømte franske instruktør Luc Bessons »Angel-A«, som redder sin mandlige modspiller, Jamel Debbouze, fra at tage sit eget liv ved at springe ud i Seinen. Hun er forførerisk juveltyv i Brian de Palmas thriller »Femme Fatale«, hvor hendes mest berømte scene er en hed omfavnelse på et offentligt toilet med filmens kvindelige hovedrolleindehaver, Rebecca Rominj Stavros. Hun er forhenværende Gucci-ansigt, manuskriptforfatter, instruktør – og deler vandene som få.

Folk udvandrede således, da Rie Rasmussens første spillefilm, »Human Zoo«, sidste år åbnede den prestigøse Panorama-sektion på filmfestivalen i Berlin.

»Nogen græd, andre var forargede og kunne slet ikke forstå den vold, der var i den. Men den indeholdt ting, jeg har observeret i mit eget liv,« fortæller Rie Rasmussen om sin film, der handler om grænser og udspiller sig under krigen i Kosovo og fortsætter i den sydfranske havneby, Marseille.

Rie Rasmussen har instrueret filmen og spiller også hovedrollen i et cast, der blandt andet inkluderer hendes kæreste, Travis Marshall, og hvor 90 procent af dialogen, som hun også har skrevet, er baseret på deres eget parforhold.

Da hun i november viste »Human Zoo« under filmfestivalen i Rio de Janeiro var modtagelsen en helt anden.

»Brasilianerne har en anden forståelse for filmen og det, at jeg havde humor med i de mest groteske scener. De lever i en ekstrem vold og forstår, at det kræver humor for at overleve,« fortæller danskeren, som i ugerne op til julen havde travlt med at give interviews til den brasilianske presse og med at fotografere sine erotiske malerier og sig selv til brasiliansk Vogue, mens hun maledе dem.

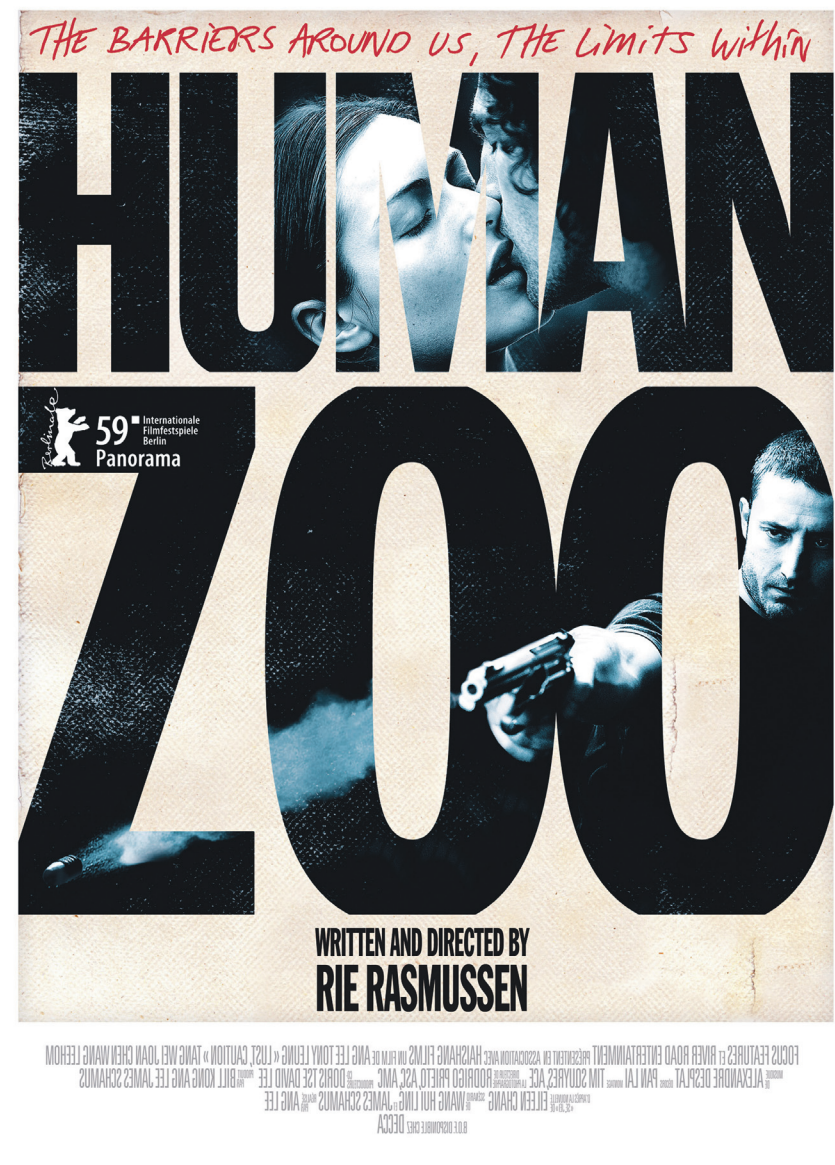
»Human Zoo« er solgt til ni markeder. Og måske kunne den have

nået endnu længere ud, hvis det ikke havde været for et monumentalt skænderi med Luc Besson, som har distribueret filmen gennem sit eget selskab. Selv om han ikke havde bidraget yderligere til filmen, skulle Bessons navn pludselig op på creditlisten, da den blev udtaget til at åbne Berlin-filmfestivalen, som den første film nogensinde i hans regi. Og som om det ikke var nok, skulle titlen pludselig laves om, og nogle scener klippes ud. Episoden kan stadig få blodet til at koge i Rie.

»Jeg fik først nogle af de essentielle ting, som jeg ville have, som filmtitlen da jeg endelig slog hårdt tilbage. Gennem hele produktionen blev jeg udnyttet, fordi jeg bare stod der med hatten i hånden som en 'good little girl'. Men pointen er at være en sød lille pige hjælper ikke, det hjælper kun de andre med at få deres vilje med dig,« fortæller Rie Rasmussen over en caffè latte, da MS møder hende via hendes københavnske modelbureau, 2pm, til en snak om ubetinget kærlighed – både til sin kunst og til sine partnere.

IDAG PÅ Sankt Valentinsdagen fylder Rie Rasmussen 32 år. Med en tryk opvækst, i den lille by Dragstrup nær Helsingør med sine ni sammenbragte søskende, har hun altid søgt tilflugt i fantasiens verden.

»Jeg var et fastelavnsbarn, som klædte mig ud og optrådte for hele min familie, når det var min fødselsdag og på alle andre tidspunkter af året. Siden jeg var to, har jeg set videofilm med min far, da der var mørkt det meste af året og intet andet at lave. Jeg har altid været en dagdrømmer. Mange gange efter at jeg havde set en god film med min familie ville jeg gentage den som et skuespil bare 4 timer længere end den originale version. Da jeg var 6-7 år gammel, tegnede jeg scenerne til mine egne film, og min søster optog min stemme på kassettebånd, mens jeg fortalte historierne til billederne, de var faktisk små tegnefilm,« fortæller Rie Rasmussen med en lille accent, der afslører, at hun har boet det meste af sit voksne liv i USA.

Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst

Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst Billedtekst

I udlandet plejer hun at sige at hun er opvokset dér, hvor Hamlets slot ligger. Da hun var 15 og rejste til New York på ferie med sin far, blev hun opdaget af en modelagent og kort efter mødte hun sin nuværende kæreste, Travis.

»Jeg var en teenager, som ikke havde det godt med at være i Danmark og som skulle ud og opleve verden. Da jeg var 16, flyttede jeg til Californien, hvor jeg pludselig levede et helt andet liv end derhjemme. Jeg kunne køre bil og boede alene med min kæreste på Huntington Beach efter at have boet sammen med mine ni søskende,« fortæller Rie Rasmussen, som samtidig benyttede lejligheden til at dyrke sin passion for filmen.

Hun tog altmuligjobs i filmstudierne i Hollywood for blot at kunne kigge på, når der var indspilninger. Og hun købte et lille kamera for at lave sine egne små film om det lokale skater- og surfermiljø.

»Jeg var hende fra Danmark, som sad og observerede de andre med mit kamera. Det var som at se på Animal Planet. Vi mennesker er som stammer med indgroede særheder og grænser, der skiller os mere ad, end de samler os. I dag genskaber jeg øjeblikke fra min egen virkelighed. Virkeligheden overgår altid filmens verden. Hvis der er noget, som virker helt usandsynligt, er det fordi det er sandt.«

I RIE RASMUSSENS tilfælde er der noget om sagen. Hendes appetit på livet er så farverig, at den ville være usandsynlig, hvis den ikke var sandheden.

Allerede som 24-årig skrev og instruerede hun sin første kortfilm, »Thinning the Herd«, der blev nomineret til prisen som bedste kortfilm på filmfestivalen i Cannes og valgt til mere end 20 internationale filmfestivaler, heriblandt Tarentinos QT-dage i Austin.

To år forinden fik hun sit gennembrud som skuespiller, da hendes ungdomsidol, Brian de Palma, castede hende i rollen som den smukke

og glamourøse Veronica i »Femme Fatale«, efter at have hørt om danskerens udsvævende liv på Paris' skumle barer og caféer, hvor hun forlystede sig, mens hun skrev på et manuskript.

Takket være sin optræden i Brian de Palma-filmene blev Rie Rasmussen efterfølgende headhuntet som ansigt for Gucci af modehusets feterede designer, Tom Ford.

»Han fortalte mig allerede dengang, at han selv drømte om at instruere film,« fortæller hun om designeren, som i efteråret debuterede med kortfilmen, »A Single Man«.

I to år arbejdede hun fuldtid som model med kampagner for nogle af de mest prestigøse modehuse som Givenchy, Fendi og Dolce & Gabbana, mens hun skrev sin anden kortfilm, »Il Vestito«, som hun filmede on location på Sicilien.

Filmene åbnede den sicilianske Taorminafestival i 2004 og er en sort og hvid hyldest til den italienske neoklassicisme, der skildrer forhold mellem mænd og kvinder på kryds og på tværs. Da hun åbnede Panorama-sektionen i Berlinfestivalen, var det som den første kvinde nogensinde, som både havde skrevet, instrueret, produceret og spillet med i sin egen film.

Når hun synes, at det er lettest at gøre alting selv, skyldes det først og fremmest hendes mor.

»Hun var 30, da hun fik sit første barn, som var mig, da hun først ville have sin uddannelse fra universitetet. Det var usædvanligt dengang. Hun var en smuk, selvstændig kvinde, som kunne det samme som mændene – for eksempel skille en bilmotor ad, hvis det var nødvendigt. Hun gav mig en meget stærk selvfølelse. Som datter har jeg derfor kunnet tillade mig at vise mine feminine sider. Som dansker kan det føles naturligt, både at være stærk og bevidst om sin egen seksualitet, men i udlandet kan de ikke altid forstå det. Mænd bruger nedladende udtryk for at kontrollere én,« fortæller Rie Rasmussen, hvis amourøse

eventyr og kunsteriske skildringer af nøgne kvinder, ikke desto mindre fascinerer og betager de internationale medier.

For tre år siden udgav hun bogen »Gra-fiske Studier« med sine fotografier, illustrationer og små tekster under navnet Lilly Dillon – en karakter i novellen »The Grifters« af Jim Johnson, som er en af hendes foretrukne amerikanske forfattere.

Pseudonymet har hun taget, da hun ikke vil sættes i bås som fotograf eller illustrator. At hun går sine egne vegne, skinner også igennem i hendes udtalelser. En af hendes mest opsigtsvækkende bemærkninger er, at hun engang kun gik et show for lingerifirmaet, Victoria's Secrets, for at gå i seng med en topmodel.

»Jeg sagde det ikke for at provokere. Men jeg var til en cocktail og blev irriteret over, at folk hele tiden kaldte mig for en Victoria's Secrets-model, da jeg kun har lavet ét eneste show. Jeg har altid undgået kommercielle jobs, men jeg gjorde det for oplevelsens skyld – og så tog jeg en pige med hjem i seng bagefter. Det var fed performance art og en utrolig smuk oplevelse,« fortæller Rie Rasmussen og griner.

»I Paris jagtede jeg livet à la Henry Miller. Men mine kvinder var bare lidt bedre kvalitet end hans. Dengang for 10-12 år siden kunne man gemme sig på små barer og mærkelige steder. I dag er det blevet sværere.«

Halvdelen af hendes liv har hun tilbragt med Travis.

»Han er mit idol og min bedste ven, og vi har lært alt sammen. Jeg kan ikke elske nogen mere end ham. Vi diskuterer manuskript og instruktion, og han hjælper mig med mine malerier. Det er en dynamik, der hele tiden udvikler sig.

Jeg er nordeuropæisk, ambitiøs og systematisk, mens han er en surferboy fra Californien, hvis mål er at surfe lidt mere i bølgerne. Jeg har også haft smukke kvinder, som er kommet ind og ud af mit liv. Det kan være svært at forstå, men det er en evolutionær og lidt hippeagtig ting. Jeg er vokset op med min fars første kone og hendes anden mand og har lært, at kærligheden har mange dimensioner. Jeg boet i mange forskellige samfund, hvor det er OK at være anderledes, og hvor folk ikke dømmes én. Når jeg maler eller fotograferer, er kvinden min gudinde, og mine billeder er en hyldest til hendes fysiske form. De fleste kvinder forstår skønheden i deres eget køn. Den er ikke lige så udfordrende eller skræmmende som mandens. En biseksualitet er let at leve med, uden at det udfordrer ens sociale forhold eller ens krop. For mænd er det sværere.«

»JEG GJORDE DET FOR OPLEVELSENS SKYLD – OG SÅ TOG JEG EN PIGE MED HJEM I SENG BAGEFTER. DET VAR FED PERFORMANCE ART OG EN UTROLIG SMUK OPLEVELSE«

Om at gå model for lingerifirmaet Victoria's Secret.

PRISEN FOR DEN kunstneriske integritet har været høj. Rie Rasmussen har takket nej til alverdens modeljobs for millioner af dollar, da de ikke var forenelige med hendes kunstneriske ambitioner. Hun har sovet på sofaer, ikke altid betalt hyren til tiden, og overnattet i en vens garage for at skrabte penge nok sammen til sin første spillefilm.

»Som model blev jeg fløjet verden rundt på 1. klasse. Jeg arbejdede med kendte kunstnere og oplevede det bedste af popverdenen i et liv med luksushoteller og stiletter. Jeg fandt ud af, at jeg måtte vælge mellem de to. Et liv på 1. klasse

eller ét med en lavere profil. Da jeg skrev på »Human Zoo«, overnattede jeg et par måneder i min fars lejlighed på Frederiksberg, hvor jeg sov i min søsters værelse. Det var en oplevelse at cykle i København og handle i Netto. Det har jeg aldrig før prøvet. Det giver mig også noget at skrive om. Folk, som lever for godt, laver film, som ikke rører særlig mange mennesker.«

For tre år siden blev hun syg, da hendes immunforsvar gik ned. Hun fik mononukleose og havde svært ved at spise. Travis plejede hende, indtil hun var helt rask efter to år. Efter 14 år, hvor hun har ofret alt for sin kunst, tager hun den for tiden med ro.

Hun lever af kærlighed og mærkelige kinesiske bønner for at kunne betale af på sit loft på Mercer Street i New Yorks fashionable kunstnerkvarter, Soho, og overvejer at få sin første skuespilagent nogensinde.

Hjemme i stuen maler hun 2x3 meter store malerier – »en to-tre stykker om ugen«.

»De flyder ud af min hånd, mens jeg det ene øjeblik maler, og så går hen til min computer med maling på hænderne for skrive lidt på et manuskript, og bagefter maler videre igen. Jeg har solgt et billede til en pris, som jeg godt kan lide, og i efteråret skal jeg udstille i New York og forhåbentlig sælge nogle flere,« fortæller Rie Rasmussen, som i sit seneste manuskript, som hun for tiden skriver på, har en åbningsscene, der handler om forholdet mellem en hund og et menneske. Scenen er ikke tilfældig. Rie Rasmussens næststørste kærlighed var nemlig en australsk kvæghund ved navn Miss Bonnie Clyde.

»Det var en lang kærlighedsaffære, som varede i 14 år. Vi var altid sammen, og jeg elskede hende. Hendes mor blev 25 år. Men da jeg var væk seks måneder, mens vi filmede i Kosovo, døde hun pludselig. Jeg tror, hun døde af et knust hjerte.«

m-s@berlingske.dk